

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/77/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118209600
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118209600.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcov: 1/ Z. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX/XX, XXX XX K., 2/ H. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/XX, XXX XX E., právne zastúpených JUDr. Ivan Jurčišin, advokát, so sídlom Mlynská 26, 040 01 Košice, proti žalovanej: F. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XX, XXX XX K., právne zastúpený JUDr. Vítalij Franko, advokát, so sídlom Slovenská 69, 080 01 Prešov, o zaplatenie 7. 830,76 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 15C/37/2018-83 z 21.02.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ sumu 7.830,76Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 7.000,-Eur od 01.07.2018 do zaplatenia a v III. súvisiacom výroku o trovách konania.

II. Žalobcom 1/ a 2/ priznáva voči žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1. a 2. ako oprávneným spoločne a nerozdielne sumu vo výške 7 830,76 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7 000 € od 01.07.2018 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu zameiata.

III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcom 1.a 2.ako oprávneným spoločne a nerozdielne náhradu trov konania v rozsahu 99,34 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o výške týchto trov“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 37 ods. 1, § 50a ods. 1, § 450 ods. 1, ods. 2, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, ods. 2, § 563 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z., výrok o trovách konania ustanoveniami § 251, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že dňa 05.10.2017 došlo medzi žalobcami ako budúcimi kupujúcimi a žalovanou ako budúcim predávajúcim k uzatvoreniu zmluvy o budúcej zmluve, pričom predmetom budúcej zmluvy mala byť kúpna zmluva týkajúca sa rekreačnej chatky, súp. č. XXXXX postavenej na

parc. C KN č. B./X a pozemok C KN č. XXXXX/X záhrady o výmere X XXX m². Ostatné časti zmluvy boli uvedené v ďalšej časti odôvodnenia. Platobným príkazom zo dňa 06.10.2017 žalobcovia preukázali zaplatenie sumy 15 000 € žalovanej (č. I. 8). Žalobcovia ďalej predložili faktúru (č. I. 9) za právne služby podľa zmluvy o právnej pomoci, z ktorej vyplýva, že JUDr. Ivanovi Jurčišinovi zaplatili sumu 830,76 €. Z rozhodnutia S. K. zo dňa XX.XX.XXXX (č. I. 10-12) vyplýva, že toto ako stavebný úrad povolil zmenu v užívaní stavby rekreačná chata súp. č. XXXXX na parc. C KN XXXXX/X na účel trvalého bývania ako rodinný dom. Predmetné rozhodnutie bolo rozhodnutím Okresného úradu Prešov zo dňa 10.04.2018 (č. I. 13-15) zrušené a vrátené na nové prejednanie a rozhodnutie. Odvolací orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že podľa LV č. XXXXX k. ú. K., pozemok parc. č. KN-C XXXXX/X nie je zastavený stavbami. Ide o druh pozemku ovocné sady. Aj keď v skutočnosti stavba na pozemku parc. č. C KN č. XXXXX/X existuje, právne podľa evidencie katastra nehnuteľností na tejto parcele neexistuje. Podľa údajov katastra uvedená stavba právne existuje na pozemku C KN č. XXXXX/X. Z uvedeného vyplýva, že stavebný úrad mení účel užívania stavby na parcele C KN č. XXXXX/X, na ktorej podľa katastra nehnuteľností stavby, stavba právne neexistuje. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné, aby vlastníčka stavby zosúladiла právny a skutočný stav vecí a až následne stavebný úrad môže konať o zmene v užívaní stavby. Z predloženého LV č. XXXXX zo dňa XX.XX.XXXX (č. I. 16) vyplýva, že sú na ňom evidované parcely C KN č. XXXXX/X o výmere X XXX m², druh pozemku ovocné sady a parcela č. XXXXX/X o výmere XXX mX - zastavané plochy a nádvorja. Na parcele XXXXX/X sa ma nachádzať stavba rekreačná chatka súp. č. XXXXX. Z časti C listu vlastníctva vyplýva, že je zriadené v prospech S. K., a to až do jej smrti, vecné bremeno spočívajúce v bezplatnom užívaní a poberaní plodov z parcely KN C č. XXXXX/X. Z predloženého platobného dokladu zo dňa 27.07.2018 vyplýva, že suma 10 000 € bola žalovanou žalobcom vrátená (č. I. 17). Žalobcovia ďalej preukázali aj zaplatenie prvej časti kúpnej ceny vo výške 2 000 €, a to zložením na účet vo I. banke a.s. (č. I. 18). Pokiaľ ide o výsluch svedka, ním uvádzané skutočnosti neboli pre rozhodnutie veci relevantné, keďže sa týkali užívania nehnuteľností žalobcami.

4. Podľa zmluvy o zmluve budúcej predmetom prevodu v tzv. realizačnej kúpnej zmluve mali byť U., súp. číslo XXXXX na parcele XXXXX/X, parcely U. č. XXXXX/X, záhrady o výmere XXXX m². Predmetom budúcej kúpnej zmluvy môžu byť aj veci, ktoré v čase jej uzavretia neexistujú alebo ktoré budúci predávajúci nevlastní. Nevyhnutné však je, aby existovali alebo ich budúci predávajúci vlastnil v čase, keď má dôjsť k uzavretiu kúpnej zmluvy. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v čase uzatvárania zmluvy o budúcej zmluve chatka, súp. číslo XXXXX na parcele XXXXX/X existovala právne (zápisom v katastri) ale nie fakticky, keďže v skutočnosti je postavená na parcele XXXXX/X, pričom v prípade rozporu medzi stavom katastrálnym a stavom faktickým má prednosť stav faktický. Žalovaná netvrdila a teda ani nepreukázala, že by v súvislosti s chatkou bol do dňa 05.04.2018 daný do súladu stav právny a stav faktický. K. U. č. XXXXX/X, záhrada o výmere XXXX mX neexistovala právne, keďže žalovaný bol vlastníkom parcely č. XXXXX/X o výmere XXXX mX - sad. Žalovaná netvrdila a teda ani nepreukázala, že by do dňa 05.04.2018, existovala parcela, ktorá mala byť predmetom kúpnej zmluvy.

5. V prejednávanej veci je zrejmé, že vôľa účastníkov zmluvy smerovala k súčasnému prevodu chatky a pozemku pod ňou spolu s príslušným pozemkom. Prevod len niektoré z nehnuteľností by vôli zmluvných strán nezodpovedal. Pokiaľ ide o parcelu U. č. XXXXX/X o výmere XXXX m², tak zmluva neobsahuje absolútne žiadnu špecifikáciu o akú časť z pôvodnej parcely U. č. XXXXX/X o výmere XXXX mX pôjde. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu dospel súd k záveru, že prejednávaná zmluva o budúcej zmluve je neurčitá a preto podľa § 50a ods. 1 OZ (Účastníci sa môžu písomne zaviazat', že do dohodnutej doby uzavrujú zmluvu; musia sa však pritom dohodnúť o jej podstatných náležitostiach.) v spojení s § 37 ods. 1 OZ (Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.) neplatná. Výsluch tvrdeného stroju tejto zmluvy nepovažoval súd za potrebný z dôvodov uvedených vo vyššie citovanej judikatúre a teda, že pri právnych úkonoch urobených písomnou formou môže byť predmetom výkladu iba to, čo je v písomnej forme uvedené a výklad prejavov vôle musí byť objektívny, urobený teda z hľadiska nezainteresovanej tretej osoby. Písomné znenie prejednávanej zmluvy je jasné a preto výsluch a tvrdenia inej osoby ako osôb, ktoré zmluvu podpísali, súd pre svoje rozhodnutie nepotreboval (Podľa § 35 ods. 2 OZ - Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.).

6. Podľa neplatnej zmluvy o budúcej zmluve, mala byť kúpna cena za predávané nehnuteľnosti 52 000 €. Podľa Článku II. ods. 2 - zmluvné strany sa dohodli, že kúpna cena za nehnuteľnosti bude zo

strany budúcich kupujúcich uhradená bezhotovostným prevodom v troch častiach nasledovne: Prvú časť kúpnej ceny vo výške 2 000 € uhradili budúcich kupujúci na bankový účet sprostredkovateľa, vedený vo I.. Druhú časť kúpnej ceny vo výške 15 000 € uhradia budúci kupujúci na bankový účet budúcich predávajúcich. Medzi stranami sporu je nesporné, že na základe neplatnej zmluvy o budúcej zmluve tak ako preddavok kúpnej ceny bola uhradená celkom suma 17 000 €. Na tom nič nemení, že časť kúpnej ceny vo výške 2 000 € bola uhradená na bankový účet sprostredkovateľa, keďže aj táto časť je výslovne v zmluve uvedená ako časť kúpnej ceny, a preto tam uvedený bankový účet treba považovať iba za určenie platobného miesta nemajúce žiaden vplyv na povahu platby ako časti kúpnej ceny. Vzhľadom na to, že k uzatvoreniu realizačnej zmluvy nedošlo, je žalovaná povinná vrátiť žalobcom sumu 17 000 € ako preddavok na kúpnu zmluvu, ktorá realizovaná nebola. Ide teda o plnenie z neplatného právneho úkonu tak, ako to predpokladá § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže ako je vyššie uvedené, súd dospel k záveru, že uzatvorená zmluva o budúcej zmluve na základe, ktorej mal byť uhradený preddavok kúpnej ceny, bola neplatná.

7. Vo vzťahu k povinnosti vydať bezdôvodné obohatenie súd považoval za irelevantné sporné tvrdenia strán o tom, či a v akom rozsahu, či oprávnene alebo neoprávnene boli vykonané stavebné úpravy a úpravy okolia, či vykonanými úpravami boli nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovaného zhodnotenú alebo znehodnotenú a pod., keďže napriek tomu, že žalovaná súdu predložila odborné vyjadrenie o výške škody, ktorá jej činnosťou žalobcom mala vzniknúť, nepristúpil k tomu, aby takýto nárok urobil predmetom civilného procesu a to či už vo forme započítacej námietky alebo vo forme vzájomného návrhu. Preto súd všetky vyjadrenia týkajúce sa týchto skutočností považoval za irelevantné, a preto sa nimi v odôvodnení svojho rozsudku ani nezaoberal. Žalovaná je teda povinná vrátiť žalobcom ako oprávneným spoločne a nerozdielne nevrátenú časť preddavku na kúpnu cenu vo výške 7000 €.

8. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, splatnosť bezdôvodného obohatenia zákonom určená nie je. Treba teda vychádzať z § 563 OZ - Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Žalovaná bola na plnenie vyzvaná výzvou doručenou mu dňa 26.06.2018 so stanovenou lehotou na plnenie (dlhšou ako ustanovuje zákon) do 30.06.2018. Nasledujúcim dňom 01.07.2018 sa žalovaná dostala do omeškania a od tohto dňa žalobcom patria úroky z omeškania. Výška z úroku z omeškania predstavuje 5 % ročne, keďže k prvému dňu omeškaniu bola základná úroková sadzba ECB 0,0 % ročne.

9. Pokiaľ ide o ďalšiu časť žalobou uplatneného nároku a to sumu 830,76 Eur, tak tento nárok žalobcovia právne zadefinovali ako nárok na náhradu škody za uhradené trovy právneho zastúpenia spojené s uplatnením nároku na vrátenie dlžnej sumy. Odvolávali sa pritom na § 42 OZ - Ak pre neplatnosť právneho úkonu vznikne škoda, zodpovedá sa za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu. Súd mal za to, že v tomto prípade o náhradu škody v zmysle citovaného ustanovenia nejde, keďže medzi neplatnosťou právneho úkonu a tvrdým vznikom škody absentuje príčinná súvislosť. Táto príčinná súvislosť musí byť bezprostredná, priama a nielen sprostredkovaná, a preto je zrejmé, že samotná neplatnosť zmluvy nespôsobila vznik trov právneho zastúpenia, pretože tieto trovy právneho zastúpenia boli výsledkom rozhodnutia žalobcov nechať sa v mimosúdnej časti sporu o vrátenie bezdôvodného obohatenia zastupovať sa právnym zástupcom. Keďže platí stará zásada iura novit curia (súd pozná právo) následkom ktorej je aj to, že žalobca je povinný špecifikovať skutok, z ktorého si určitý nárok uplatňuje a nie jeho právnu kvalifikáciu, nie je zmenou žaloby a teda zmenou skutkového stavu to, že súd požadovanú sumu 830,76 Eur priznal z iného dôvodu. Totožnosť skutku je v tomto prípade daná totožnosťou jeho následku a to vynaložením sumy 830,76 Eur v súvislosti s dožadovaním sa vydania bezdôvodného obohatenia získaného žalovanou na účel žalobcov. Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Príslušenstvom pohľadávky sú tak aj účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia v mimosúdnom vymáhaní uplatneného nároku. V prejednávanej veci súd vzhľadom na povahu a hodnotu sporu, považoval zastupovanie právnym zástupcom už v predsúdnej fáze sporu za účelne vynaložené náklady spojené s uplatňovaním pohľadávky. V tomto prípade ide o náhradu za 2 úkony právnej služby, ktoré sú vzhľadom na hodnotu predmetu sporu správne vyčíslené v súlade s advokátskym tarifom. V zmysle Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je cena úkonu právnej služby pri hodnote sporu 17000 € - 336,94 (tarifa) + 9,21 (paušál) + 69,23 (DPH) = 415,38 € x 2 = 830,76 €. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, súd úroky z omeškania z tohto príslušenstva pohľadávky nepriznal.

10. Tento rozsudok včas podaným odvolaním, čo do vyhovujúceho výroku, čo vyplýva z obsahu odvolania, napadla žalovaná, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a h/ CSP. Odvolateľka má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie o judikatúru NS ČR, ktorú podľa názoru vysloveného v rozhodnutiach NS SR, sp. zn. 3Cdo/6/2017 a 6Cdo/129/2017 nie je možné považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, je jeho rozhodnutie nezákonné, arbitrárne a podľa jej presvedčenia nespĺňa základné atribúty slovenského právneho režimu. Okrem toho súdu prvej inštancie vytyka, že svojim postupom porušil zásadu „rovnosti zbraní“, ak aj napriek vylovenému právnemu názoru, nevypočul svedka - K. - pôvodne navrhnutého žalobcami, ktorí jeho účasť na pojednávaní mali zabezpečiť, no nezabezpečili, a túto skutočnosť neoznámili súdu ani protistrane, a ak uvedené súd akceptoval, znemožnil odvolateľke zabezpečiť účasť tohto svedka z jej strany. Navrhla rozsudok v ňou napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobcovia navrhli rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a uplatnili trovy odvolacieho konania. Podotkli, že súd prvej inštancie aj bez vypočutia žalovanou zmieňovaného svedka správne rozhodol, keďže jeho výsluch by nijakým spôsobom neprispel k náležitému objasneniu skutkového stavu.

12. Žalovaná následne trvala na tom, že aj napriek vyhláseniu žalujúcej strany, že na vypočutí označeného svedka netrvá, mal súd uvedeného svedka vypočuť a ak ho nevypočul, porušil jej právo na spravodlivý proces.

13. Uvedené tvrdenia žalovanej podľa následného vyjadrenia žalobcov nemajú oporu v zákone.

14. Ďalšie podania strán dané neboli.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. e/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

16. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

18. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna,

objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaná uviedla v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

19. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľka v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

20. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

21. Žalovaná podala odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/, h/ CSP.

22. Súdny nemá všeobecnú povinnosť vykonať všetky dôkazy, ktoré strany navrhli, no z hľadiska ústavnoprávnych garancií spravodlivého procesu však vyplývajú v prvom rade požiadavky na odôvodnenie, ktoré viedlo súd ku nevykonaniu navrhnutého dôkazu. Nie je tu rozhodujúce to, či navrhnutý dôkaz mal, resp. nemal súvis s prejednávanej sporom, rozhodujúce v tomto smere je to, že v odôvodnení rozhodnutia nemôže absentovať zmienka o dôvodoch, ktoré súd prvej inštancie viedli k nevykonaniu dôkazu. Súdom prvej inštancie v súdnej veci svoje rozhodnutie o nevykonaní výsluchu svedka K. oprel o racionálnu úvahu vychádzajúcu z priebehu konania a stavu dokazovania. Je taktiež potrebné zdôrazniť, že odmietnutie navrhnutého dôkazu je porušením práva na spravodlivý proces iba, ak takýto dôkaz mohol mať podstatný význam pre posúdenie skutkového stavu. Vyššie uvedený súdom prvej inštancie odmietnutý dôkaz s odôvodnením, takej povahy nebol. Potom nič nenasvedčuje tomu, aby súd prvej inštancie svojím postupom žalovanú vylúčil z realizácie jej procesných práv.

23. K odvolaciemu dôvodu žalovanej podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel, a pre ktoré ju čiastočne zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru, sama o sebe nie je presvedčivou

bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

24. Odvolaciemu súdu sa žiada ešte uviesť, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovanej, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jej práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

25. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

26. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovanou v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani také aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že žalovaná s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a čiastočne nevyhovel. Napadnutý rozsudok tak nie je arbitrárny, aj napriek odkazu na judikatúru českého najvyššieho súdu, z ktorej v mnohých prípadoch vychádzajú slovenské všeobecné súdy i ústavný súd, ak zaujíma stanoviská k právnym otázkam podľa predpisov platných ešte z čias spoločného štátu, avšak za predpokladu, že nestratili platnosť a opodstatnenosť ani po jeho zániku. Právna úprava právnych úkonov a bezdôvodného obohatenia takou bezpochyby je.

27. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v prvom vyhovujúcom vecne správnom výroku, včítane tretieho závislého, odvolaním osobitne

nespochybného a taktiež správneho výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešným žalobcom 1/ a 2/ v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).